

פרקשת ויהיו חיי שרה

ויהיו חיי שרה מאה שנה ועשרים
שנה וسبע שנים. רבי יוסי פתח
ואמר, (וינה א) וישאו את יונה
ויטלהו אל הים ויעמד הים
מצעפּו. כאן יש להסתפל מה
הטעם הרעים הים על יונה ולא
הריעשה הארץ עליו, כיון שהיה
חולך כדי שלא תשרה עליו
השכינה? לפה הים [העלין] היה
אוחז בו פשחה חולך?

אלא ונדי היה הדר במקומו. ים
שנינו, הים דומה לרוקיע, ורקייע
לכsea הבוד, ומושום כה קים אחזו
בו ונטלו אותו [מושם שתה בותח] ברוח
מלפני הים נ"א ומלאו נים בו שורה נ"ה
במקומו, רק קים בו יד במקומו נ"א
תשלה נך במקומה.

וישאו את יונה ויטלהו אל הים.
למרנו,akashיו נוטלים אותו
ומטבעים את ירכיו בים - הים
היה שוכך. מרים מים אותו - והם
רוועש. כל מה שמטבעים אותו -
בך היה הים שוכך. עד שהוא אמר
שאוני והטילני אל הים. מיד
וישאו את יונה ויטלהו אל הים.
בין שנורק בים, פרחה ממנו
נשמחו ועתה עד כסא המלך
ונדונה לפניו, וחזרה לו נשמהתו,
ונכנס בפי הקց והוא ומטה הרגן.
לאחר מבן התקים אותו הקց
ופרשווה.

בא ראה, בשעה שאדם עולה על
מטו בכל לילה ולילה, נשמהתו
יוצאת מפנו ונדונה לפני בית
הדין של המלך. אם זפאי להתקים
- חזרת לעולם הזה.

ותידין הוא בשני גוננים, שהרי אין
דנים את האיש על הרעות שהוא
עתיד ומזמן לעשות, שכותוב
(בראשית כ) כי שמע אלהים וגוי
באשר הוא שם. ולא תאמר שדברים
אותו על הטעות שעשה לחיד,
אלא להיטיב לו על אותם טבות
של עכשו, כמו שנטפהär. ודנים
אותו על זכיות שעתיד לעשות,

פרקשת ויהיו חיי שרה

ויהיו חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה
ושבע שנים, רבי יוסי פתח ואמר, (וינה
א) וישאו את יונה ויטלהו אל הים ויעמד
הים מצעפּו. הכא אית לאסתכלא, מאי
טעמא אריעשת ימא עליה דיונה, ולא
אריעשת עליה ארעה, בגין דהוה איזיל בגין
دلא תשרי עליה שכינטא, ימא (עלאה) אמא

אחד ביה בד הוה איזיל.

אלא ונדי מלחה באתריה הוה. ים, תנן ים
דמיא לרוקיע ורוקיע לבסא הבוד,
ובגין כה ימא אחד ביה ונטול ליה (בנין דהוה
עירק) מקמי ימא ערך (נ"א ומפני ימא ביה שורא ורא
בדוכתיה), שדי ימא ידא ביה בדוכתיה (נ"א תשרי
ויא ברוכתיה).

וישאו את יונה ויטלהו אל הים. אוליפנא
בד הוה נטלי ליה ותבעי ירכוי בימא,
הוה ימא שכיה, זקפני ליה, אתריעש ימא,
כל מה דטבעי ליה הכל אשכחיך ימא, עד
דאיהו אמר שאוני והטילוני אל הים, מיד
וישאו את יונה ויטלהו אל הים.

בין דאטראמי בים פרחה מגיה נשמהתיה,
וסלקא עד קרסייא דמלכא, ואתנית
קמייה, ואחרית ליה נשמהתיה, וועל בפומא
דההוא נונא, ומית נונא, לכתן אתקאים
ההוא נונא, ואוקמו. (דף קנא ע"ב)

הא חי, בשעתה דבר נש סליק בערטסיה
כל ליליא וליליא, נשמהתיה נפקת מגיה
ואתנית קמי בי דינא דמלכא, אי זפאה
לאתקים, אתרית להאי עלמא.

וזינא הוא בתירין גוונין, הכא לא דיביגין
ליה לבר נש על בישין דאייה עתיד
וזמין למעד דכתיב (בראשית כ) כי שמע
אלhim וגוי באשר הוא שם. ולא תמא